

Nacional-populisme

"Al país que diuen nostre, només cal escoltar algunes ràdios, algun Carrascal nocturn, llegir algun diari dels que es diuen 'anti-govern', contemplar certes alegries 'populars' quan es descontrolen d'emoció, o estar atent al to i al contingut de les paraules d'Anguita. No cal un Le Pen: el lepenisme espanyol ja se l'han repartit discretament entre ells."

França, *mère des arts* i, segons el vers, també de les armes i les lleis, es troba a cada nova elecció ensenyant més part de les vergonyes als seus veïns d'Europa. Això, suposant que el cul de Monsieur Le Pen, que cada vegada es mostra més generosament, siga realment una vergonya i no una glòria nacional, tal com pensa una part creixent de l'electorat en aquest país que solem anomenar veí. La major part de l'opinió francesa troba, encara, que el lepenisme és execrable com a ideologia, i que seria més intolerable encara en la pràctica. Però una part cada volta més abundant el vota, i no solament per protestar contra "el sistema"—la protesta més idiota—sinó per donar-los el govern dels propis municipis (per cert: els municipis són importants, molt importants: un país és un conjunt de municipis, i qui no ho veja és que és boig).

"*Les français d'abord*", diu el líder durament format en la guerra d'Algèria, els francesos primer, i després ja veurem què fem amb la púrria estrangera: un pont aeri cap a l'Àfrica, per exemple, però en una sola direcció. Si resulta molt car, que se'n vagen nandant. A més, ja se sap que la culpa de tot la tenen el capitalisme internacional, els governs socialistes, la banca i els jueus. I que allò dels forns crematoris va ser una simple broma, perdó, no ho volia dir, però és això, "*un détail de l'histoire*". La solució és que l'estat deixi d'intervenir en allò que no ens convé, som liberals, i que intervinga molt durament en allò que convinga, som gent de llei i d'ordre. Tot té solucions simples i tot s'arreglaria si no fóra que els polítics —els del nostre partit no, evidentment— són gent corrupta que només volen els diners i el poder. No s'ocupen dels problemes de la gent del carrer, dels roboratoris de cotxes, de l'atur, dels preus agraris que rebenta la competència estrangera, de la decadència de la moral i de l'autoritat. Un desastre, sobretot després del tractat de Maastricht, perquè això d'Europa només serveix per imposar més control i més burocràcia, sense Unió Europea fins i tot estariem millor, França ja no és un país sobirà. Etcètera. Amb un discurs així, amb molta militància de base (efectiva: els únics que realment treballen en cada carrer i en cada barri), el Front Nacional ha arribat on ha arribat: a ser la tercera força política del país de les llums, la llibertat i Brigitte Bardot, patrona dels animallets i també esposa d'un lloctinent de Le Pen.

De manera que, a França, ara hi ha tres grans forces polítiques: la dreta reglamentària en el govern, l'esquerra aproximadament clàssica, i el Front Nacional. O siga, resumint: la dreta, l'esquerra i el *nacional-populisme*, que és el nom amb què Jean Daniel ha batejat l'invent. Supose que és un invent que farà fortuna. De moment, ja el voten majoritàriament els obrers, i no és broma: als barris tradicionals de classe treballadora, als antics reductes de la militància comunista, a les zones on regnava el PC indiscutit, és on primer pujà com l'escuma el Front Nacional. Deu ser cosa d'educació per a l'odi, l'enfrontament i la solució expeditiva i fàcil: passar d'una irracionalitat a una altra costa poc. Passar d'un populisme nacionalista que s'afirma d'esquerres (no hi ha hagut partits més patriòtics que els PC de França o d'Espanya!) a un altre que es proclama simplement *nacional*, costa menys encara. La recepta és molt vella, i sempre funciona. Està funcionant perfectament a Baviera i a Flandes, a Àustria amb els "liberals" de Haidar i a Itàlia amb l'ascens fulgurant de l'Aliança Nacional de Fini. Està començant a funcionar, a casa nostra, amb les curioses coincidències d'actitud, de llenguatge i de tàctica, entre el sector més clàssic del PCE i els nuclis més actius de la dreta ideològica i política.

El nacional-populisme pot no ser (ací encara no ho és) un partit o una opció política definida, però acaba inevitablement en una mateixa cosa: l'allunyament de l'esquerra possible, la derrota de les posicions racionals, l'ascens del prejudici, del simplisme, de l'odi (contra els moros o contra els catalans, tant se val), de l'atribució de culpes a un enemic confús o concret. Són coses molt velles, i que tornen amb potència renovada. Al país que diem veí, ja ocupen el centre de la vida política. Al país que diuen nostre, només cal escoltar algunes ràdios, algun Carrascal nocturn, llegir algun diari dels que es diuen "anti-govern", contemplar certes alegries *populares* quan es descontrolen d'emoció, o estar atent al to i al contingut de les paraules d'Anguita. No cal un Le Pen: el lepenisme espanyol ja se l'han repartit discretament entre ells. No cal un nacional-populisme organitzat expressament: ja està en camí de convertir-se (amb discreció potser, sense excessos, de moment) en la ideologia que domina difusament la societat i la política del Regne d'Espanya.

Mai no n'havia estat absent, però durant uns anys no es notava tant.

Joan F. Mira